

penge gå til naturgaskunderne. Jeg har så set i offentligheden, at det argument er blevet skudt ned, men det er jo ikke et argument, som hverken argumenteres eller modstrides i bemærkningerne til forslaget. Hvis det er det, der kommer ud af den her sag, synes vi måske ikke, det er det klogeste, man kan gøre.

Vi kan også blive lidt bekymrede, når vi i Politiken den 6. april læser, at i nogle af de kommuner, som ville få penge ud af det her, har borgmestrene allerede planer om at bygge storstadioner og alle mulige andre kommunale byggeprojekter til 350 mio. kr., for samfundsøkonomisk har vi vel ikke brug for lige nu, at der er en række kommuner, der går amok for 350 mio. kr. på deres anlægsbudgetter.

Derfor er vi nødt til at sige, at som forslaget ligger i dag, er det svært at tage stilling til det, og derfor vil vi bruge udvalgsarbejdet til at få indsigt i punkt 1: Hvad er den samlede plan? Og punkt 2: Hvad er den præcise økonomi i det her forslag?

Så vender vi tilbage med en melding ved en anden og en tredje behandling, en melding, som antagelig vil have et positivt skær, hvis ellers dette her forslag kan ses i sammenhæng med en opfyldelse af EU's gasdirektiv.

Jann Sjursen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan støtte det lovforslag, som finansministeren på regeringens vegne har fremsat. Lovforslaget giver finansministeren en række bemyndigelser med henblik på en overdragelse af de regionale naturgasvirksomheder til Dansk Naturgas A/S.

Forhistorien er velkendt, og jeg synes, den forrige taler, hr. Kim Behnke, på udmærket vis fik opridset den her, også på malerisk måde, må man sige. Jeg er enig i, at det jo sådan set må siges, at det kun er Naturgas Syd, der har bidt på kroen og ønsket at overdrage sin virksomhed til Dangas, selv om regeringen har udfoldet bestræbelser på, at de øvrige regionalselskaber også skulle gøre det.

Det kunstneriske indtryk af forhandlingsforløbet har efter min mening ikke været sådan det smukkeste, men uanset det fornemmer Kristeligt Folkeparti på regeringen, at vi deler et fælles ønske om i virkeligheden at opnå bare ét dansk selskab på det liberaliserede gasmarked. Hvis det er formålet med regeringens øvelser, deler vi det altså til fulde fra Kristeligt Folkepartis side.

Det er jo også, hvad lovforslaget lukker op for. Det er i første omgang kun Naturgas Syd, der har valgt at overdrage sin virksomhed til Dangas, men der er mulighed for, at andre selskaber i medfør af lovforslaget og også nye aktstykker på finansloven kan gøre det, så det ser vi positivt på.

Men jeg vil godt sige, at jeg synes, det ville klæde regeringen, hvis man nærmere fik redegjort for over for Folketinget – og det forstod jeg også på den energipolitiske forespørgselsdebat, vi havde for nylig, at miljø- og energiministeren i hvert fald var indstillet på skulle ske – hvad det egentlig er, man forestiller sig på gasområdet. Det er en lidt underlig måde at føre energipolitik på, at man sådan ad hoc-mæssigt og via finansministerens mellemkomst går ud på opkøbstogt, uden at man i og for sig mere præcist har formuleret nogen nærmere overvejelse over, hvad det er, man vil på længere sigt.

Men med disse bemærkninger vil jeg godt tilslutte mig lovforslaget fra Kristeligt Folkepartis side. Vi synes, at der trods alt er nogle perspektiver i det, der matcher de ønsker, vi har, om hvordan strukturen på gasområdet skal se ud på længere sigt, og vi fornemmer, at regeringen deler de samme ønsker.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard): Hr. Klaus Hækkerup som privatist.

Klaus Hækkerup (S):

Som det jo nok er kommet til udtryk, er jeg ikke tilhænger af den lov, vi har til behandling her.

Baggrunden for loven er, at dengang man besluttede at indføre naturgassen i Danmark, var det et statsligt selskab, DONG, der ønskede at lave en aftale, den såkaldte 4. juni-aftale, med de kommunale selskaber. Ifølge denne aftale, der løber frem til år 2015, er arbejdsfordelingen sådan, at det er staten, der påtager sig risikoen for energipriser og energiafgifter, mens det er kommunerne, der påtager sig risikoen for markedsopbygningen og styringen af omkostningerne. Kommunerne har klart levet op til deres del af denne aftale, og det må staten selvfølgelig også gøre, selv om konsekvenserne ikke passer staten i dag.

En del af aftalen er netop, at for at få økonomien til at hænge sammen, skal de mængder, som de regionale selskaber, de kommunale selskaber køber af staten, friholdes for afgift, mens man lægger afgift på olien, så der bliver en